

Do Your Part with All Your Heart

By Elder Dieter F. Uchtdorf
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Gør jeres del helhjertet

Ældste Dieter F. Uchtdorf
De Tolv Apostles Kvorum

October 2025 general conference

Trust the Savior and engage, patiently and diligently, in doing your part with all your heart.

Last year during a trip to Europe, I visited my old place of employment, Lufthansa German Airlines at the Frankfurt Airport.

To train their pilots, they operate several sophisticated full-motion flight simulators that can re-create almost any normal and emergency flight condition. During my many years as an airline captain, I had to pass a check flight in the flight simulator every six months to keep my pilot license current. I remember well those intense moments of stress and anxiety but also the feeling of accomplishment after passing the test. I was young then and loved the challenge.

During my visit, one of the Lufthansa executives asked if I would like to give it a try again and fly the 747 simulator one more time.

Before I had time to fully process the question, I heard a voice—sounding astonishingly like my own—saying, “Yes, I would like that very much.”

As soon as I said the words, a tsunami of thoughts flooded my mind. It had been a long time since I flew a 747. Back then I was young and a confident captain. Now I had a reputation to live up to as a former chief pilot. Would I embarrass myself in front of these professionals?

But it was too late to back down, so I settled into the captain’s seat, placed my hands on the familiar and beloved controls, and felt, once again, the exhilaration of flight as the big jet roared down the runway and took off into the wild blue yonder.

Stol nok på Frelseren og engager jer, tålmodigt og flittigt, i at gøre jeres del helhjertet.

Under en rejse til Europa sidste år besøgte jeg min gamle arbejdsplads, Lufthansa German Airlines, i Frankfurt lufthavn.

For at træne sine piloter benytter de sig af flere sofistikerede, fuldt bevægelige flysimulatorer, der kan genskabe stort set alle normale forhold og nødsituationer med et fly. I løbet af mine mange år som flykaptajn skulle jeg gennemføre en kontrolflyvning i flysimulatoren hvert halve år for at holde mit pilotcertifikat opdateret. Jeg husker tydeligt de intense øjeblikke med stress og angst, men også følelsen af succes, efter prøven var bestået. Jeg var ung dengang og elskede udfordringen.

Under mit besøg spurgte en af Lufthansa-lederne, om jeg kunne tænke mig at prøve det igen og flyve 747-simulatoren endnu en gang.

Før jeg helt havde nået at bearbejde spørgsmålet, hørte jeg en stemme – der lød overraskende meget som min egen – sige: »Ja, det vil jeg meget gerne.«

Så snart jeg sagde ordene, skyllede en tsunami af tanker ind i mit sind. Det var længe siden, jeg havde fløjet en 747. Dengang var jeg ung og en selvsikker kaptajn. Nu havde jeg et vist renommé at leve op til som en tidligere chefpilot. Ville jeg sætte mig selv i en pinlig situation foran disse fagfolk?

Men det var for sent at melde fra, så jeg satte mig i kaptajnens sæde, lagde mine hænder på de velkendte og elskede betjeningsgreb og følte endnu en gang spændingen ved at flyve, da den store 747’er brølede ud ad startbanen og fløj op mod den uendelige blå himmel.

I'm happy to say that the flight was successful, the aircraft remained intact, and so did my self-image.

Even so, the experience was humbling for me. When I was in my prime, flying had become almost second nature. Now it took all my concentration to do the basic things.

Discipleship Takes Discipline

My experience in the flight simulator was an important reminder that getting good at anything—whether it be flying, rowing, sowing, or knowing—takes consistent self-discipline and practice.

You might spend years acquiring a skill or developing a talent. You might work so hard that it becomes second nature to you. But if you think that means you can stop practicing and studying, you'll gradually lose the knowledge and abilities you once acquired at great cost.

This applies to skills like learning a language, playing a musical instrument, and flying an airliner. It also applies to becoming a disciple of Christ.

Simply put, discipleship takes self-discipline.

It is not a casual endeavor, and it doesn't happen by accident.

Faith in Jesus Christ is a gift, but receiving it is a conscious choice that requires a commitment of all our "might, mind and strength." It is a practice of every day. Every hour. It takes constant learning and determined commitment. Our faith, which is our loyalty to the Savior, becomes stronger as it is tested against the opposition we face here in mortality. It endures because we keep nourishing it, we keep actively applying it, and we never give up.

On the other hand, if we fail to use faith and its convincing power by acting upon it, we become less sure of things we once held sacred—less confident of things we once knew were true.

Temptations that would never have enticed us begin to look less appalling and more appealing.

The fire of yesterday's testimony can warm us for only so long. It needs constant nourishment to keep burning brightly.

Heldigvis gik flyveturen godt, flyet forblev intakt, og det gjorde min selvopfattelse også.

Alligevel gjorde oplevelsen mig ydmyg. Da jeg var i min bedste alder, var flyvning nærmest blevet en del af min personlighed. Nu krævede det al min koncentration at gøre de mest basale ting.

At være discipel kræver disciplin

Min oplevelse i flysimulatoren var en vigtig påmindelse om, at det kræver vedvarende selv-disciplin og øvelse at blive god til noget – uanset om det er at flyve, ro, drive eller vide noget.

I bruger måske flere år på at tilegne jer en færdighed eller udvikle et talent. I arbejder måske så meget med det, at det bliver helt naturligt for jer. Men hvis I tror, at det betyder, at I kan stoppe med at øve jer og studere, vil I gradvist miste den viden og de evner, I engang tilegnede jer med store omkostninger.

Dette gælder for færdigheder som at lære et sprog, spille et musikinstrument og flyve et passagerfly. Det gælder også for det at blive en Kristi discipel.

Det kræver ganske enkelt selvdisciplin at være en discipel.

Det er ikke en overfladisk bestræbelse, og det opnås ikke tilfældigt.

Tro på Jesus Kristus er en gave, men at modtage troen er et bevidst valg, der kræver, at vi forpligter os med al »kraft, sind og styrke«. Det er noget, vi skal gøre hver dag. Hver time. Det kræver konstant læring og målrettet forpligtelse. Vores tro, som er vores loyalitet mod Frelseren, bliver stærkere, når den bliver prøvet af den modstand, vi møder her på jorden. Den holder ud, fordi vi bliver ved med at nære den, vi bliver ved med aktivt at anvende den, og vi giver aldrig op.

Hvis vi på den anden side ikke bruger tro og dens overbevisende kraft ved at handle på den, bliver vi mindre sikre på det, vi engang anså for helligt – mindre overbeviste om det, som vi engang vidste var sandt.

Fristelser, der ellers aldrig villet have lokket, begynder at virke mindre frastødende og mere tiltalende.

Flammen fra gårsdagens vidnesbyrd kan kun varme os et vist stykke tid. Den har brug for konstant næring for at blive ved med at brænde klart.

In the New Testament, the Savior taught a parable about a master who gave each of his servants a sacred trust—a quantity of money called talents. The servants who diligently used their talents increased them. The servant who buried his talent eventually lost it.

The lesson? God gives us gifts—of knowledge, of ability, of opportunity—and He wants us to use and amplify them so they can bless us and bless His other children. That doesn't happen if we put those gifts high on a shelf like a trophy that we admire from time to time. Our gifts magnify and multiply only when we put them to use.

You Are Gifted

“But Elder Uchtdorf,” you might say, “I don't have any gifts or talents—at least, none that are that valuable.” Perhaps you look at others whose gifts are obvious and impressive and you feel pretty ordinary by comparison. You might suppose that in the premortal existence, on the day of the great gift and talent smorgasbord, your plate seemed woefully sparse—especially compared to the stacked and overflowing plates of others.

Oh, how I wish I could embrace you and help you understand this great truth: You are a blessed being of light, the spirit child of an infinite God! And you bear within you a potential beyond your own capacity to imagine.

As poets have noted, you come to earth “trailing clouds of glory”!

Your origin story is divine, and so is your destiny. You left heaven to come here, but heaven has never left you!

You are anything but ordinary.

You are gifted!

In the Doctrine and Covenants, God declared:

“There are many gifts, and to every [person] is given a gift by the Spirit of God.

“To some is given one, and to some is given another, [and] all may be profited thereby.”

Some of our gifts are listed in the scriptures. Many are not.

As the prophet Moroni said, “Deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God.” They might manifest themselves in “different ways ... ; but it is the same God who worketh all in all.”

It may be true that our spiritual gifts are not always flashy, but that does not mean they are

I Det Nye Testamente fortalte Frelseren en lignelse om en mand, der viste sine tjenere en hellig tillid – han gav dem hver en mængde penge, der kaldes talenter. De tjenere, der flittigt anvendte deres talenter, forøgede dem. Den tjener, der gravede sin talent ned, mistede den til sidst.

Lektien? Gud giver os gaver – i form af kundskab, evner og muligheder – og han ønsker, at vi bruger og forstørrer dem, så de kan velsigne os og hans andre børn. Det sker ikke, hvis vi sætter disse gaver højt op på en hylde som et trofæ, som vi beundrer fra tid til anden. Vores gaver vokser og mangedobles kun, når vi tager dem i brug.

I er begavede

»Men ældste Uchtdorf,« siger I måske, »jeg har ingen gaver eller talenter – i hvert fald ingen, der er særligt værdifulde.« Måske ser I på andre, hvis gaver er åbenlyse og imponerende, og sammenlignet med dem føler I jer ret ordinære. I antager måske, at brødet på jeres tallerken i forudtilværelsen virkede sørgeligt skrabet – på dagen for det store tag-selv-bord af gaver og talenter – især sammenlignet med andres højt belagte smørrebrød.

Hvor ville jeg ønske, at jeg kunne omfavne jer og hjælpe jer til at forstå denne store sandhed: I er velsignede væsener af lys; en uendelig Guds åndelige børn! Og I bærer et potentiale i jer, der overgår alt, hvad I selv kan forestille jer.

Som digtere har skrevet, kom I til jorden »gennem voksende skyer af herlighed!«

Jeres oprindelse er guddommelig, og det er jeres skæbne også. I forlod himlen for at komme hertil, men himlen har aldrig forladt jer!

I er alt andet end ordinære.

I er begavede!

I Lære og Pagter erklærede Gud:

»Der er mange gaver, og til enhver er der givet en gave ved Guds Ånd.

Til nogle er der givet en, og til andre er der givet en anden, [og] alle kan få gavn deraf.«

Nogle af vores gaver er nævnt i skrifterne. Mange er ikke.

Som profeten Moroni sagde: »[Forkast ikke] Guds gaver, for de er mange, og de kommer fra den samme Gud.« De kan manifestere sig på »forskellige måder ... men det er den samme Gud, som virker i alt og alle«.

Det kan godt være, at vores åndelige gaver ikke altid er prangende, men det betyder ikke,

less important. May I share with you some spiritual gifts that I have noticed in so many members across the world? Contemplate whether you have been blessed with one or more gifts like:

Showing compassion.
Noticing people who are overlooked.
Finding reasons to be joyful.
Being a peacemaker.
Noticing small miracles.
Giving sincere compliments.
Forgiving.
Repenting.
Enduring.
Explaining things simply.
Connecting with children.
Sustaining Church leaders.
Helping others know that they belong.

You might not see these gifts displayed at the ward talent show. But I hope you can see how precious they are to the Lord's work and how you might have touched, blessed, or even saved one of God's children by your gifts. Remember: "By small and simple things are great things brought to pass."

So let us each do our little part.

Do Your Little Part

My beloved brothers and sisters, dear friends, I pray that the Spirit will help you recognize the gifts and talents God has given you. Then, let us, like the faithful servants in the Lord's parable, increase and magnify them.

The day will come when we stand before our compassionate Father in Heaven to give an account of our stewardship. He will want to know what we did with the gifts He gave us—in particular, how we used them to bless His children. God knows who we truly are, who we are designed to become, and so His expectations for us are high.

But He doesn't expect us to take some grand, heroic, or superhuman leap to get there. In the world He created, growth happens gradually and patiently—but also consistently and unrelentingly.

Remember, it is Jesus Christ who already did the superhuman part when He conquered death and sin.

Our part is to follow the Christ. It is our part to turn away from sin, turn toward the Savior, and walk in His way, one step at a time. As we

at de er mindre vigtige. Må jeg fortælle jer om nogle åndelige gaver, som jeg har bemærket hos mange medlemmer rundt om i verden? Overvej, om I er blevet velsignet med en eller flere gaver som f.eks. at:

Vise medfølelse.
Lægge mærke til folk, der bliver overset.
Finde grunde til at være glad.
Være en fredsstifter.
Lægge mærke til små mirakler.
Give oprigtige komplimenter.
Tilgive.
Omvende jer.
Holde ud.
Forklare tingene enkelt.
Skabe forbindelse til børn.
Opretholde kirkeledere.
Hjælpe andre til at vide, at de hører til.

Det er ikke sikkert, at disse gaver vises frem ved menighedens talentshow. Men jeg håber, at I kan se, hvor dyrebare de er for Herrens værk, og hvordan I måske har rørt, velsignet eller tilmed reddet et af Guds børn med jeres gaver. Husk: »Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting.«

Så lad os hver især gøre vores lille del.

Gør jeres lille del

Mine elskede brødre og søstre, kære venner, jeg beder til, at Ånden vil hjælpe jer til at se de gaver og talenter, Gud har givet jer. Lad os derefter, ligesom de trofaste tjenere i Herrens lignelse, øge og mangedoble dem.

Dagen vil komme, hvor vi står foran vor barmhjertige Fader i himlen for at aflægge regnskab for vores forvaltning. Han vil ønske at vide, hvad vi gjorde med de gaver, han gav os – især hvordan vi brugte dem til at velsigne hans børn. Gud ved, hvem vi virkelig er, hvem vi er skabt til at blive, og derfor har han høje forventninger til os.

Men han forventer ikke, at vi tager et stort, heroisk eller overmenneskeligt spring for at nå dertil. I den verden, han skabte, sker udvikling gradvist og med tålmodighed – men også hele tiden og utrætteligt.

Husk, at det er Jesus Kristus, der allerede har gjort den overmenneskelige del, da han overvandt død og synd.

Vores del er at følge Kristus. Det er vores opgave at vende os bort fra synd, vende os til Frelseren og vandre ad hans veje, et skridt ad

do this, diligently and faithfully, we eventually cast off the shackles of imperfections and faults and slowly become refined, until that perfect day when we will be perfected in Christ.

The blessings are within reach. The promises are in place. The door is wide open. It is our choice to enter and begin.

The beginning may be small. But that is OK.

Where faith is weak, begin with a hope in Christ Jesus and in His power to cleanse and purify.

Our Father asks that we approach this challenge of faith and discipleship not as casual tourists but as wholehearted believers who leave behind and abandon Babylon and set their hearts, minds, and steps toward Zion.

We know that our efforts alone cannot make us celestial. But they can make us loyal and committed to Jesus the Christ, and He can make us celestial.

Because of our beloved Savior, there is no such thing as a no-win scenario. If we place our hope and faith in Him, our victory is assured. He promises us access to His strength, His power, His abundant grace. Step by step, little by little, we will grow ever closer to that great and perfect day when we will live with Him and our loved ones in eternal glory.

To get there, we must do our part today and every day. We are thankful for the steps we took yesterday, but we don't stop there. We know we still have a long way to go, but we don't let that discourage us.

That is the essence of who we are—as followers of Christ.

I urge and bless every member of the Church, and all who desire to be part of it, to trust the Savior and engage, patiently and diligently, in doing your part with all your heart—that your joy may be full and that, one day, you will receive all the Father has. Of this I bear witness in the name of Jesus Christ, amen.

gangen. Når vi gør dette, flittigt og trofast, kaster vi til sidst ufuldkommenhedernes og fejlenes lænker af os og bliver langsomt forædlet, indtil den fuldkomne dag, hvor vi vil blive fuldkommengjort i Kristus.

Velsignelserne er inden for rækkevidde. Løfterne er på plads. Døren står på vid gab. Det er vores valg at træde ind og begynde.

Det kan være at begynde i det små. Men det er okay.

Der, hvor troen er svag, kan I begynde med et håb i Kristus Jesus og i hans kraft til at rense og lutre.

Vor Fader beder om, at vi ikke griber denne udfordring med tro og følgeskab an som afslappede turister, men som helhjertede troende, der giver afkald på og forlader Babylon og retter deres hjerte, sind og skridt mod Zion.

Vi ved, at vores anstrengelser alene ikke kan gøre os celestiale. Men de kan gøre os loyale og forpligtede over for Jesus Kristus, og han kan gøre os celestiale.

På grund af vor elskede Frelser bliver der ikke et scenarie uden vindere. Hvis vi sætter vores håb til og tro på ham, er vores sejr sikret. Han lover os adgang til sin styrke, sin kraft og sin overstrømmende nåde. Trin for trin, lidt efter lidt, vil vi komme stadig tættere på den store og fuldkomne dag, hvor vi vil leve sammen med ham og vores kære i evig herlighed.

For at nå dertil må vi gøre vores del i dag og hver dag. Vi er taknemmelige for de skridt, vi tog i går, men vi stopper ikke der. Vi ved, at vi stadig har lang vej at gå, men det lader vi os ikke gå på af.

Det er indbegrebet af, hvem vi er – som Kristi følgere.

Jeg opfordrer og velsigner alle medlemmer af Kirken, og alle der ønsker at være en del af det, til at stole på Frelseren og tålmodigt og flittigt at engagere jer i at gøre jeres del helhjertet – så jeres glæde må blive fuldkommen, og at I en dag vil modtage alt, hvad Faderen har. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.